

Από τον συγγραφέα του μπεστ σέλερ ΤΟ ΑΓΟΡΙ ΠΟΥ ΤΟ ΕΙΠΑΝ... ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

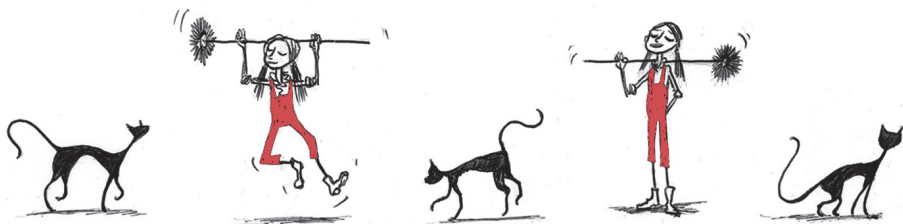
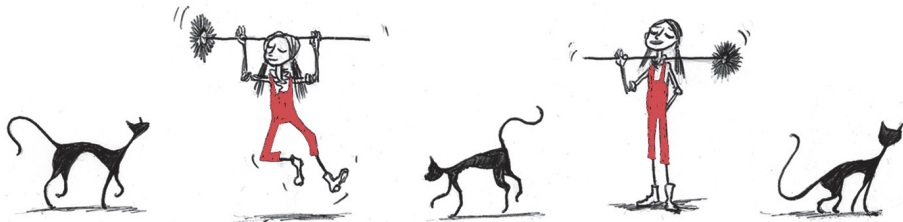
Το κορίτσι που έσωσε τὰ.
Χριστούγεννα.



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΜΑΤ ΧΕΪΓΚ

Εικονογράφηση: Κρις Μόουλαντ



Ἐὶ το κορίτσι που ἔσωσε τὰ.
Χριστούγεννα?

Ἰὼλο κορίτσι που ἔσωσε τὰ.
Χριστούγεννα?



ΜΑΤ ΧΕΪΓΚ

με ζωγραφιές του CHRIS MOULD

Μετάφραση: Αργυρώ Πιλίνη



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Στην Περλ, τον Λούκας, την Άντρια.
Τους πιο μαγικούς ανθρώπους που γνωρίζω.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Παιδική νεανική λογοτεχνία – Για τα Χριστούγεννα
Ματ Χέιγκ, *Το κορίτσι που έσωσε τα Χριστούγεννα*
Matt Haig, *The Girl Who Saved Christmas*
Μετάφραση: Αργυρώ Πιπίνη
Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη
Επιμέλεια, διόρθωση: Αντωνία Γουναροπούλου
Σελιδοποίηση: Σπυριδούλα Βονίτση
Φιλμ, μοντάζ: Μαρία Ποινοπούλου-Ρένεση
Copyright© Matt Haig, 2016
Copyright© για την εικονογράφηση Chris Mould, 2016
Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.
(Εκδόσεις Πατάκη), 2016
Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από την Canongate Books Ltd, 2016
Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Οκτώβριος 2017
KET A730 ΚΕΠ 647/17
ISBN 978-960-16-7250-2



ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΙΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Το κορίτσι που έσωσε τα Χριστούγεννα



ΜΑΓΕΙΑ... Ξέρετε πώς λειτουργεί;

Το είδος της μαγείας που κάνει τους ταράνδους να πετάνε στον ουρανό; Το είδος της μαγείας που βοηθάει τον Πατέρα Χριστούγεννα να ταξιδεύει σε ολόκληρο τον κόσμο μέσα σε μία μόνο νύχτα; Το είδος της μαγείας που μπορεί να σταματήσει τον χρόνο και να κάνει τα όνειρα πραγματικότητα;

Με την ελπίδα.

Να πώς.

Χωρίς ελπίδα δε θα υπήρχε ίχνος μαγείας.

Δεν είναι ο Πατέρας Χριστούγεννα, ο Μπλίτζεν ή οι άλλοι τάρανδοι που φέρνουν τη μαγεία μία νύχτα πριν από τα Χριστούγεννα.

Είναι το κάθε παιδί που θέλει κι εύχεται να έρθει η μαγεία. Αν κανείς δεν ευχόταν να έρθει η μαγεία, δε θα υπήρχε ούτε ίχνος της. Κι επειδή ξέρουμε ότι ο Πατέρας Χριστούγεννα έρχεται κάθε χρόνο, ξέρουμε πλέον ότι και η μαγεία –τουλάχιστον κάποιο είδος μαγείας– είναι πραγματική.

Αλλά αυτό δε συνέβαινε πάντα. Υπήρχε μια εποχή, προτού τις χριστουγεννιάτικες κάλτσες με τα δώρα, μια εποχή που τα παιδιά δεν περνούσαν τα χριστουγεννιάτικα πρωινά σκίζοντας με ασυγκράτητο ενθουσιασμό χαρτιά περιτυλίγματος. Ήταν μια εποχή μάλλον καταθλιπτική, κατά την οποία πολύ λίγα παιδιά είχαν κάποιον λόγο να πιστεύουν έστω κι ελάχιστα στη μαγεία.

Κι έτσι ο Πατέρας Χριστούγεννα είχε πολλή δουλειά να κάνει την πρώτη εκείνη νύχτα που αποφάσισε να δώσει στα παιδιά των ανθρώπων έναν λόγο για να είναι ευτυχισμένα και να πιστέψουν στη μαγεία.

Τα παιχνίδια ήταν στον σάκο του, το έλκηθρο και οι τάρανδοι ήταν έτοιμα, αλλά καθώς ξεκινούσε το ταξίδι του πετώντας από τη Χώρα των Ξωτικών ήξερε ότι δεν υπήρχε αρκετή μαγεία στον αέρα. Ταξίδεψε μέσα από το Βόρειο Σέλας, αλλά εκείνο δεν έλαμπε και τόσο. Και ο λόγος γι' αυτά τα χαμηλά επίπεδα μαγείας ήταν

ότι δεν υπήρχε ελπίδα στον κόσμο. Σε τελική ανάλυση, πώς να πιστέψει ένα παιδί στη μαγεία αν δεν την έχει δει ποτέ;

Οπότε η πρώτη εκείνη επίσκεψη του Πατέρα Χριστούγεννα λίγο έλειψε να μη γίνει. Και το ότι έγινε, τελικά, οφείλεται σε ένα μόνο άτομο. Σε ένα μόνο ανθρώπινο παιδί. Σε ένα κορίτσι στο Λονδίνο που πίστευε απόλυτα στη μαγεία. Που ήλπιζε ασταμάτητα σ' ένα θαύμα κάθε μέρα. Ήταν το παιδί που πίστευε πριν από οποιοδήποτε άλλο στον Πατέρα Χριστούγεννα. Κι αυτό το κορίτσι βοήθησε τον Πατέρα Χριστούγεννα τη στιγμή που οι τάρανδοί του άρχισαν να τα βρίσκουν σκούρα, επειδή την Παραμονή των Χριστουγέννων ήταν ξαπλωμένο στο κρεβάτι του και ήλπιζε τόσο βαθιά που έκανε πιο δυνατό το φως στον ουρανό. Αυτό έδωσε έναν σκοπό στον Πατέρα Χριστούγεννα. Μια κατεύθυνση. Κι έτσι ακολούθησε μια λεπτή κι ανεπαίσθητη ακτίνα φωτός μέχρι που έφτασε στο σπίτι του κοριτσιού στην οδό Χαμπερντάσερ 99 στο Λονδίνο.

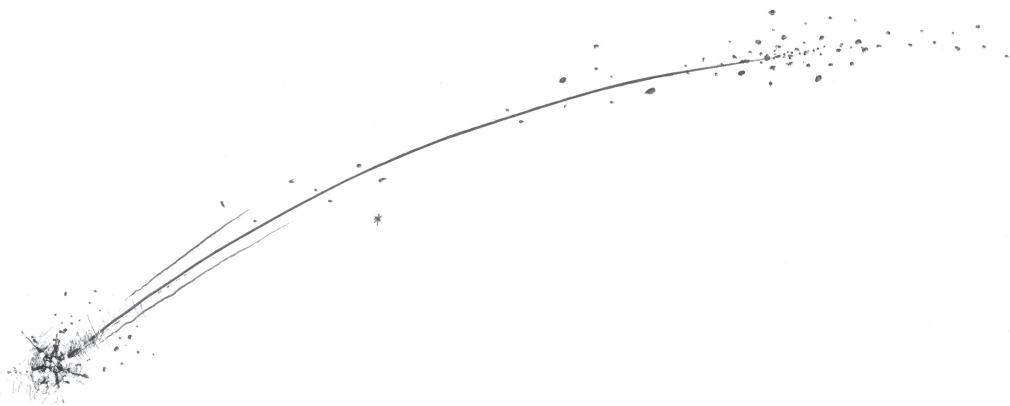
Κι από την ώρα που έγινε αυτό, από την ώρα που ο Πατέρας Χριστούγεννα ακούμπησε μια κάλτσα γεμάτη παιχνίδια στα πόδια του γεμάτου κοριούσ κρεβατιού της, η ελπίδα μεγάλωσε.

Η μαγεία ήταν εκεί, στον κόσμο, κι απλώθηκε στα όνειρα όλων των παιδιών. Αλλά ο Πατέρας Χριστούγεννα δεν μπορούσε να κοροϊδεύει τον εαυτό του. Χωρίς εκείνο το ένα και μοναδικό παιδί, εκείνο το οκτάχρονο κορίτσι που το έλεγαν Αμέλια Γούισαρτ και ήλπιζε τόσο πολύ να είναι αληθινή η μαγεία, τα Χριστούγεννα δε θα γίνονταν ποτέ πραγματικότητα. Ναι, ήταν απαραίτητα τα ξωτικά και οι τάρανδοι και το εργαστήριο κι όλα αυτά, αλλά η Αμέλια ήταν εκείνη που τα έσωσε.

Ήταν το πρώτο παιδί.


Το κορίτσι που έσωσε τα Χριστούγεννα.

Κι ο Πατέρας Χριστούγεννα δε θα το ξεχνούσε ποτέ αυτό...



Έναν χρόνο αργότερα...



Αγαπητέ Πατέρα Χριστούγεννα 

Γεια σου. Με λένε Αμέλια Γουίβαρντ.
Είμαι εννέα ετών και ζω στην οδό
Χαμπερντάβεργου 99 στο Λονδίνο.


Το ξέρεις αυτό επειδή έχεις έρδει. 

Πέρυσι. Όταν μου έφερες δώρα. *

Κι αυτό ήταν πολύ ευγενικό.

Πάντα πίστευα ότι μπορεί να συμβούν
πράγματα μαγικά, ακόμα κι όταν οι καιροί
ήταν δύσκολοι το πίστευα, και ήταν τόσο
υπέροχο που ανακάλυψα πως ήταν αλήθεια.


* @ Σ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ. @ *

Τέλος πάντων, ζω με τη μαμά μου
την Τζέιν και τον γάτο μου
τον Καπετάν Καπνιά. 

Βρήκα τον Καπετάν Καπνιά μέσα σε μια καμινάδα.
Βλέπεις, οι καμινάδες δεν είναι πάντα ίσιες
από πάνω μέχρι κάτω.

Μερικές φορές έχουν πλαγιαστά μέρη.

Τον γνώριζες; Είναι απίθανος.

Αλλά μερικές φορές 
κλέβει βαρδέλες από το ψαράδικο

και μπλέκει σε καβγάδες

με κεραμιδόγατους

και νομίζω ότι πιστεύει

πως είναι οκύλος.

Ξέρω ότι είσαι πολυάεχολος, οπότε θα σου πω
τι θα ήθελα για τα Χριστούγεννα.

Θα ήθελα:

1. Μια καινούρια βούρτσα για να καθαρίζω
καμινάδες.
2. Μια βούρα.
3. Ένα βιβλίο του Καρόλου Ντίκενς (του αγαπημένου μου συγγραφέα).
4. Να γίνει καλά η μαμά μου.

Το νούμερο 4 είναι πολύ σημαντικό.
Είναι πιο σημαντικό από το νούμερο 2.
Μπορείς να κρατήσεις τη βούρα.

Ήταν εσ' αλήθεια μαγικά όταν ξύπνησα
και είδα όλα εκείνα τα δώρα πέρσι.

Η μαμά ήταν καπνοδοχοκαθαριστής και τώρα
είμαι κι εγώ. Εκείνη δεν μπορεί να ανεβαίνει
σε καμινάδες πια. Δεν μπορεί να κάνει τίποτα πια
παρά μόνο να μένει ξαπλωμένη στο κρεβάτι
και να βήχει. Ο γιατρός λέει ότι μόνο ένα δαύμα
θα την κάνει καλά. Αλλά τα δαύματα
χρειάζονται μαγεία, εωστά; Κι εσύ είσαι
το μοναδικό άτομο που ξέρω το οποίο
μπορεί να κάνει μαγικά. Οπότε αυτό δέλω
μόνο. Θέλω να κάνεις καλά τη μαμά μου
και πάλι, προτού να είναι πολύ αργά.

Αυτό είναι το σημαντικότερο πράγμα που ζητώ.

Ειλικρινά δική σου,

Αμέλια

Το έδαφος που έτρεμε



ΠΑΤΕΡΑΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ δίπλωσε το γράμμα της Αμέλιας και το έβαλε στην τσέπη του.

Διέσχισε το σκεπασμένο με χιόνι Λιβάδι των Ταράνδων και πέρασε απ' την παγωμένη λίμνη, κοιτάζοντας γύρω του τα γαλήνια αξιοθέατα της Χώρας των Ξωτικών. Το ξύλινο κέντρο εκδηλώσεων. Το μαγαζί με τα ξυλοπάπουτσα και την Τράπεζα Σοκολάτας και το καφέ Πουτίγκα Σύκο στο Κεντρικό Μονοπάτι που θα άνοιγαν σε μια ώρα περίπου. Τη Σχολή Οδήγησης Έλκνηθρων και το Πανεπιστήμιο Προηγμένης Κατασκευής Παιχνιδιών. Το ψηλό (για τα στάνταρ των ξωτικών) κτίριο των γραφείων της εφημερίδας *Το Καθημερινό Χιόνι*

στην οδό Βόντολ. Οι πορτοκαλί τοίχοι του από πετρωμένα μπισκότα τζίντζερ έλαμπαν στο καθάριο φως του πρωινού.

Καθώς βάδιζε μέσα στο χιόνι, στρίβοντας δυτικά για να πάει προς το Εργαστήριο Κατασκευής Παιχνιδιών και τους Δασώδεις Λόφους των αερίκων πίσω απ' αυτό, είδε ένα ξωτικό με καφέ χιτώνα και καφέ ξυλοπάπουτσα να περπατάει προς το μέρος του. Το ξωτικό φορούσε γυαλιά, είχε κάποιους βαθμούς μυωπία, οπότε δεν είδε τον Πατέρα Χριστούγεννα.

«Γεια σου, Χάμντραμ!» είπε ο Πατέρας Χριστούγεννα.

Το ξωτικό τινάχτηκε τρομαγμένο.

«Ω, γ... γεια σου, Πατέρα Χριστούγεννα.

Συγγνώμη. Δε σε είδα.

Μόλις τέλειωσα τη νυχτερινή βάρδια».

Ο Χάμντραμ ήταν ένα απ' τα πιο σκληρά εργαζόμενα ξωτικά στο Εργαστήριο Κατασκευής Παιχνιδιών. Ήταν ένα ιδιαίτερα παράξενο, νευρικό μικρό ξωτικό, αλλά ο Πατέρας Χριστούγεννα το



ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΕΘΤΙΚΩΝ





συμπαθούσε πολύ. Ως Βοηθός Αναπληρωτής Του Επικεφαλής Κατασκευής Παιχνιδιών Που Στριφογουρίζουν ή Αναπηδάνε ήταν ένα μέλος του εργαστηρίου μάλλον πολυάσχολο και δεν παραπονιόταν ποτέ όταν έπρεπε να δουλέψει νύχτα.

«Όλα εντάξει στο εργαστήριο;» ρώτησε ο Πατέρας Χριστούγεννα.

«Ω, ναι. Όλα τα παιχνίδια στριφογουρίζουν κι αναπηδάνε· λειτουργούν τέλεια. Είχαμε ένα προβληματάκι με κάποια μπαλάκια του τένις αλλά το 'χουμε φτιάξει. Αναπηδάνε πιο πολύ τώρα. Τα ανθρώπινα παιδιά θα τα λατρέψουν».

«Εξαιρετικά» είπε ο Πατέρας Χριστούγεννα. «Λοιπόν, πήγαινε σπίτι και κοιμήσου. Κι ευχήσου στη Νους και στον Μικρό Μιμ καλά Χριστούγεννα από μένα».

«Εντάξει, Πατέρα Χριστούγεννα. Θα ευχαριστηθούν πολύ. Ειδικά ο Μιμ. Το νέο αγαπημένο του παιχνίδι είναι ένα παζλ με το πρόσωπό σου. Το έφτιαξε ειδικά γι' αυτόν ο Τζιγκλ, που φτιάχνει τα παζλ».

Ο Πατέρας Χριστούγεννα κοκκίνισε. «Χο χο... Καλά Χριστούγεννα, Χάμντραμ!»

«Καλά Χριστούγεννα, Πατέρα Χριστούγεννα!»

Και την ώρα που έλεγαν αντίο, κάτι ένιωσαν και οι δυο στα πόδια τους. Ένα αμυδρό κούνημα, ένα πηγαινέλα, λες και η γη σειόταν ελαφρά. Ο Χάμντραμ σκέφτηκε ότι είχε σχέση με την κούραση που ένιωθε. Ο Πατέρας Χριστούγεννα σκέφτηκε ότι είχε σχέση με τον ενθουσιασμό του για τη μεγάλη μέρα και νύχτα που τον περίμενε. Οπότε δεν είπε κανείς τίποτα.

Το Εργαστήριο Κατασκευής Παιχνιδιών

TΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ Κατασκευής Παιχνιδιών ήταν το μεγαλύτερο κτίριο στη Χώρα των Ξωτικών, ακόμα μεγαλύτερο κι από το κέντρο εκδηλώσεων και τα γραφεία της εφημερίδας *Το Καθημερινό Χιόνι*. Είχε έναν πελώριο πύργο και μια κεντρική αίθουσα που ήταν όλα καλυμμένα με χιόνι.

Ο Πατέρας Χριστούγεννα μπήκε μέσα και είδε ότι οι προετοιμασίες ήταν στο φόρτε τους.

Είδε ευτυχισμένα, γελαστά ξωτικά που έκαναν τραγουδώντας τους τελευταίους ελέγχους στα παιχνίδια: έβγαζαν κεφάλια από κούκλες, εξέταζαν σβούρες, λικνίζονταν πάνω σε κουνιστά αλογάκια, διάβαζαν στα γρήγορα βιβλία,

έκοβαν σατσούμα* από δέντρα σατσούμα, αγκάλιαζαν λούτρινα παιχνίδια, πέταγαν μπάλες για να δουν αν αναπηδούν... Το αγαπημένο συγκρότημα της Χώρας των Ξωτικών, οι Ωραιές του Έλκηθρου, έπαιζαν μουσική κι εκείνη τη στιγμή τραγουδούσαν ένα από τα αγαπημένα τους τραγούδια: «Έφτασαν τα Χριστούγεννα (Είμαι τόσο ενθουσιασμένο, που έβρεξα τον χιτώνα μου)».

Ο Πατέρας Χριστούγεννα ακούμπησε τον σάκο του στο πάτωμα στο μπροστινό μέρος της αίθουσας.

«Καλημέρα, Πατέρα Χριστούγεννα» φώναξε ένα ξωτικό που το έλεγαν Ντιμπλ** χαμογελώντας κεφάλια. Δεν υπήρχε περίπτωση να ξεχάσεις το όνομα της Ντιμπλ, επειδή έκανε λακκάκια στα μάγουλά της όταν χαμογελούσε, πράγμα που συνέβαινε όλη την ώρα. Καθόταν δίπλα στην Μπέλλα, που έγραφε ανέκδοτα: εκείνη τη στιγμή δούλευε το τελευταίο ανέκδοτο της χρονιάς και κρυφογελούσε μονάχη της καθώς έτρωγε μια τάρτα φρούτων με μαρμελάδα.

Η Ντιμπλ πρόσφερε στον Πατέρα Χριστούγεννα μια μέντα κι όταν εκείνος άνοιξε το κα-

* Σατσούμα: ποικιλία μανταρινιών. Η ίδια λέξη χρησιμοποιείται και για το δέντρο και για τον καρπό. [Σ.τ.Μ.]

** «Ντιμπλ» σημαίνει «λακκάκι». [Σ.τ.Μ.]





πάκι του βάζου με τις μέντες, πετάχτηκε έξω ένα φίδι-παιχνίδι. «Αααχ!» έκανε ο Πατέρας Χριστούγεννα.

Η Ντιμπλ είχε σωριαστεί στο πάτωμα και σπαρταρούσε από τα γέλια.

«Χο χο χο» έκανε ο Πατέρας Χριστούγεννα και προσπάθησε να το εννοεί κιόλας. «Πόσα τέτοια έχουμε;»

«Εβδομήντα οκτώ χιλιάδες εξακόσια σαράντα επτά».

«Πολύ καλά».

Και τότε τον πρόσεξαν οι Ωραίες του Έλκηθρου από την άλλη άκρη της αίθουσας κι άλλαξαν αμέσως τραγούδι: Άρχισαν να τραγουδούν το «Ο ήρωας με το κόκκινο πανωφόρι» προς τιμήν του Πατέρα Χριστούγεννα. Δεν ήταν το καλύτερο τραγούδι του συγκροτήματος, αλλά όλα τα ξωτικά άρχισαν να τραγουδούν.

Υπάρχει ένας άντρας στα κόκκινα ντυμένος,
με δώρα που ονειρεύεται ο κάθε κοιμισμένος.
Ένας άντρας ψηλός, με γένια χιονένια, γένια
μακριά,
που έχει στρογγυλά κι απίστευτα παράξενα
αυτιά.

Έδειξε στα ξωτικά πώς να ζούνε τη ζωή:

τόσο χαρούμενα όσο και των Χριστουγέννων
το πρωί.

Αυτός και οι τάρανδοί του τον κόσμο όλο
γυρίζουν,

σε κάθε αγόρι και κορίτσι δώρα πολλά χαρίζουν.

Κι αφού οι ελπίδες και τα όνειρά τους παίρνουν
το ανηφόρι,

θέλουμε όλοι μας να ευχαριστήσουμε...

(μήπως κάποιο κοκόρι;)

Όχι!

Τον ΗΡΩΑ ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΠΑΝΩΦΟΡΙ!

Τα ξωτικά ζητωκραύγαζαν, αλλά ο Πατέρας Χριστούγεννα ένιωθε αμήχανα και δεν ήξερε πού να κοιτάξει, οπότε κοίταξε έξω από το παράθυρο. Και είδε κάποια να τρέχει στο χιόνι· ερχόταν στο εργαστήριο. Κανένας άλλος δεν την είχε προσέξει, μιας και κανένας άλλος δεν ήταν τόσο ψηλός ώστε να βλέπει έξω από το παράθυρο.

Δεν ήταν ξωτικό· ο Πατέρας Χριστούγεννα το ήξερε αυτό. Ήταν ακόμα πιο μικρόσωμη. Υπερβολικά ελαφριά. Υπερβολικά χαριτωμένη. Υπερβολικά φινετσάτη. Υπερβολικά κίτρινη. Υπερβολικά γρήγορη.



Και τότε, συνειδητοποιώντας ποια ήταν, ετοιμάστηκε να βγει από το εργαστήριο.

«Επιστρέφω αμέσως, υπέροχα πλάσματα» είπε στα ξωτικά, ενώ η μουσική έσβηνε. «Ο απύθμενος σάκος βρίσκεται εκεί, οπότε... αρχίστε να τον γεμίζετε με παιχνίδια...»

Μέχρι να ανοίξει την πόρτα ο Πατέρας Χριστούγεννα, εκείνη είχε φτάσει· στεκόταν με τα χέρια στους μικρούς γοφούς της, διπλωμένη στα δύο, λαχανιασμένη.

«Αερικό της Αλήθειας!» είπε, ευτυχισμένος που την έβλεπε. Σε τελική ανάλυση, δεν ερχόταν συχνά στη Χώρα των Ξωτικών ένα αερικό. «Καλά Χριστούγεννα!»

Τα μάτια του Αερικού της Αλήθειας, που ήταν πάντα πελώρια, τώρα είχαν γίνει ακόμα πιο μεγάλα απ' ό,τι συνήθως.

«Όχι» είπε, σηκώνοντας το βλέμμα της στον Πατέρα Χριστούγεννα: του έφτανε ως τα γόνατα.

«Τι όχι;»

«Όχι. Τα Χριστούγεννα δεν είναι καλά».

Το Αερικό της Αλήθειας κοίταξε στο εσωτερικό του Εργαστηρίου Κατασκευής Παιχνιδιών και είδε τα ξωτικά και ένιωσε μια μικρή φαγούρα επειδή δε συμπαθούσε πάρα πολύ τα ξωτικά, που της προκαλούσαν ελαφρά εξανθήματα.

«Πήρα καινούρια στολή» είπε ο Πατέρας Χριστούγεννα. «Είναι ακόμα πιο κόκκινη από πριν. Για δεξ αυτή τη γούνα στις άκρες. Σου αρέσει;»

Το Αερικό της Αλήθειας κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. Δεν είχε την πρόθεση να είναι αγενής, αλλά έπρεπε να πει την αλήθεια. «Όχι. Δε μου αρέσει καθόλου. Μοιάζεις με γιγάντιο μουχλιασμένο άγριο βατόμουρο. Αλλά το θέμα δεν είναι αυτό».

«Ποιο είναι το θέμα; Ποτέ δεν έρχεσαι στη Χώρα των Ξωτικών».

«Ναι, επειδή είναι γεμάτη ξωτικά».

Μερικά ξωτικά είχαν προσέξει το Αερικό της Αλήθειας.

«Καλά Χριστούγεννα, Αερικό της Αλήθειας!» είπαν χαχανίζοντας.

«Ηλίθιοι» μουρμούρισε το Αερικό της Αλήθειας.

Ο Πατέρας Χριστούγεννα αναστέναξε. Βγήκε έξω στο χιόνι κι έκλεισε την πόρτα πίσω του. «Άκου, Αερικό της Αλήθειας, πολύ θα 'θελα να μείνω και να κουβεντιάσουμε, αλλά είναι Παραμονή Χριστουγέννων. Πρέπει να τους βοηθήσω να τα ετοιμάσουν όλα στην...»

Το Αερικό της Αλήθειας κούνησε το κεφάλι του.

«Πρέπει να ξεχάσεις το Εργαστήριο Κατασκευής Παιχνιδιών. Πρέπει να ξεχάσεις τα Χριστούγεννα. Πρέπει να φύγεις απ' τη Χώρα των Ξωτικών. Πρέπει να τρέξεις στους λόφους».

«Τι είναι αυτά που λες, Αερικό της Αλήθειας;»

Κι εκείνη τη στιγμή, ο Πατέρας Χριστούγεννα το άκουσε. Ένα γουργουρητό.

Το Αερικό της Αλήθειας ξεροκατάπιε.

«Το 'ξερα ότι έπρεπε να 'χα φάει καλύτερο πρωινό» είπε ο Πατέρας Χριστούγεννα χτυπώντας ελαφρά το στομάχι του.

«Αυτό που άκουσες... δεν ακούστηκε από σένα. Ακούστηκε από κει κάτω» είπε το Αερικό της Αλήθειας κι έδειξε το έδαφος.

Ο Πατέρας Χριστούγεννα κοίταξε το φρέσκο χιόνι, που ήταν τόσο λευκό όσο και μια λευκή σελίδα.

«Συμβαίνει ακόμα νωρίτερα απ' όσο νόμιζα!» τσίριξε εκείνη κι άρχισε να τρέχει. Κοίταξε πίσω της. «Βρες ένα ασφαλές μέρος! Και κρύψου! Και νομίζω πως πρέπει να πεις στα ξωτικά να κρυφτούν κι εκείνα... Και καλύτερα να ματαιώσεις τα Χριστούγεννα προτού το κάνουν εκείνοι...»

«Εκείνοι; Ποιοι είναι εκείνοι;» Αλλά το Αερικό της Αλήθειας είχε εξαφανιστεί. Ο Πατέρας Χριστούγεννα χαμογέλασε κοιτάζοντας τις

μικροσκοπικές πατημασιές του αερικού πάνω στο χιόνι – επέστρεφε στους Δασώδεις Λόφους. Ήταν Χριστούγεννα. Προφανώς το Αερικό της Αλήθειας είχε ξενυχτήσει πίνοντας σιρόπι κανέλας και θα ήταν μάλλον λίγο μπερδεμένο.

Ωστόσο, άκουσε και πάλι το γουργουρητό.

«Το στομάχι μου είναι στ' αλήθεια πολύ...»

Αλλά ο ήχος ήταν πολύ πιο δυνατός και πιο μπάσος κι ένιωσε ξαφνικά ότι δεν προερχόταν από το στομάχι του. Ήταν ένας πολύ αλλόκοτος ήχος. Ο Πατέρας Χριστούγεννα ήταν σίγουρος πως δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας αλλά, παρ' όλα αυτά, ξαναμπήκε στο Εργαστήριο Κατασκευής Παιχνιδιών κι έκλεισε γρήγορα την πόρτα ώστε να μην ακούει τίποτε άλλο παρά μόνο τους ήχους των ξωτικών.

Ο κύριος Κρίπερ

EΙΧΑΝ ΠΕΡΑΣΕΙ ΔΕΚΑΕΠΤΑ ΜΕΡΕΣ μετά την αποστολή του γράμματός της στον Πατέρα Χριστούγεννα, και η Αμέλια Γουίσαρτ βρισκόταν εκεί που βρισκόταν συνήθως – μέσα σε μια καμινάδα.

Είναι σκοτεινά μέσα στις καμινάδες. Αυτό ήταν το πρώτο πράγμα που έπρεπε να συνηθίσει. Το σκοτάδι. Ένα άλλο πράγμα ήταν το μέγεθος. Οι καμινάδες είναι πάντα υπερβολικά μικρές, έστω κι αν είσαι παιδί. Αλλά το χειρότερο πράγμα για έναν καπνοδοχοκαθαριστή ήταν η καπνιά. Από την ώρα που ξεκινούσες το καθάρισμα, η μαύρη σκόνη πήγαινε παντού. Μέσα στα μαλλιά σου, πάνω στα ρούχα σου, πάνω στο δέρ-

μα σου, μέσα στα μάτια και στο στόμα σου. Σου προκαλούσε φρικτό, ασταμάτητο βήχα κι έκανε τα μάτια σου να δακρύζουν. Ήταν μια φρικτή δουλειά, αλλά ήταν μια δουλειά που η Αμέλια είχε ανάγκη. Μια δουλειά που τη βοηθούσε να κερδίζει αρκετά χρήματα τόσο για φαγητό όσο και για ν' αγοράζει φάρμακα στη μητέρα της.

Και όπως και να 'χει, το καλό με τον καθαρισμό των καμινάδων ήταν ότι σε έκανε να απολαμβάνεις περισσότερο το φως της ημέρας. Στην πραγματικότητα, σε έκανε να απολαμβάνεις όλα τα μέρη όπου βρισκόσουν και δεν ήταν καμινάδες. Σε έκανε να ελπίζεις. Ο χρόνος που περνούσες μέσα στο σκοτάδι το γεμάτο καπνιά σε έκανε να ονειρεύεσαι όλα τα εξωτικά και φωτεινά μέρη στον κόσμο.

Σίγουρα αυτό δεν ήταν μέρος για να βρίσκεται η Αμέλια το πρωί της Παραμονής των Χριστουγέννων. Φρακαρισμένη εκεί μέσα, με τα γόνατα και τους αγκώνες της στηριγμένα στα τοιχώματα της καμινάδας, έτοιμη να πάθει ασφυξία από τα σύννεφα καπνιάς καθώς καθάριζε.

Και τότε άκουσε κάτι.

Μια μικρούλα κραυγή.

Δεν προερχόταν από άνθρωπο. Αλλά από κάτι άλλο.

Ένα νιαούρισμα.

«Ω, όχι» είπε, επειδή ήξερε ποιος ήταν.

Πίεσε τις φτέρνες της στα τοιχώματα της καμινάδας και με το ελεύθερο χέρι της ψαχούλεψε μέσα στο σκοτάδι μέχρι που έπιασε κάτι απαλό και ζεστό και τριχωτό που ήταν ξαπλωμένο σε ένα επικλινές ράφι μέσα στη στραβή καμινάδα.

«Καπετάν Καπνιά! Τι σου 'χω πει; Να μη σκαρφάζεις ποτέ σε καμινάδες! Δεν είναι για γάτους!»




Ο γάτος της άρχισε να γουργουρίζει καθώς η Αμέλια τον σήκωνε και τον κουβάλαγε προς το φως του σαλονιού. Ο Καπετάν Καπνιάς ήταν ολόμαυρος εκτός από μια λευκή τούφα στην άκρη της ουράς του. Αλλά σήμερα ακόμα κι αυτή ήταν κατάμαυρη όσο και... λοιπόν, όσο και η καπνιά.

Ο γάτος στριφογύρισε και ξέφυγε από την αγκαλιά της Αμέλιας, έκανε ένα πήδημα στον αέρα κι άρχισε να περπατάει στο δωμάτιο. Πάνω στο κρεμ χαλί. Το ακριβό κρεμ χαλί. Η Αμέλια κοίταζε τρομοκρατημένη τις βουτηγμένες στην καπνιά πατημασιές του.



«Αχ, όχι. Καπετάν Καπνιά! Γύρνα πίσω! Τι κάνεις!»

Η Αμέλια πήγε να  πιάσει τον γάτο της αλλά τότε, φυσικά, άρχισε να λερώνει κι εκείνη το χαλί.

«Ω, όχι» είπε. «Ω, όχι, όχι, όχι...»

Πήρε γρήγορα ένα βρεγμένο πανί από την κουζίνα όπου μια υπηρέτρια με ροζιασμένα χέρια καθάριζε καρότα.

«Συγγνώμη» είπε η Αμέλια. «Τα 'κανα απλώς λιγάκι χάλια».

Η υπηρέτρια έκανε τς τς τς τς αποδοκιμαστικά και την αγριοκοίταξε σαν να ήταν κι εκείνη φουρκισμένη γάτα. «Ο κύριος Κρίπερ δε θα χαρεί καθόλου όταν γυρίσει απ' το πτωχοκομείο!» Η Αμέλια επέστρεψε στο σαλόνι και προσπάθησε να καθαρίσει την καπνιά, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να κάνει τους μαύρους λεκέδες να φαίνονται ακόμα μεγαλύτεροι.

«Πρέπει να τους καθαρίσουμε προτού επιστρέψει ο κύριος Κρίπερ» είπε στον γάτο. «Απ' όλα τα σπίτια που πηγαίνουμε,

ήταν ανάγκη να διαλέξεις αυτό για να το κάνεις χάλια, Καπετάν Καπνιά;»

Ο γάτος ζήτησε συγγνώμη με τα μάτια του.

«Δεν πειράζει, δεν μπορούσες να το ξέρεις, αλλά πάω στοίχημα ότι ο κύριος Κρίπερ είναι οξύθυμος».

Και όπως έτριβε το χαλί, συνειδητοποίησε ότι υπήρχε κάτι παράξενο σ' αυτό το σαλόνι. Ήταν Παραμονή Χριστουγέννων κι όμως δεν υπήρχε ούτε ένα στολίδι. Ούτε μία χριστουγεννιάτικη κάρτα. Ούτε γκι και ου. Ούτε η μυρωδιά από τάρτες φρούτων με μαρμελάδα. Λοιπόν, ήταν ασυνήθιστο για ένα πλούσιο σπίτι σαν κι αυτό.

Εκείνη τη στιγμή η Αμέλια άκουσε δυνατά βήματα στον διάδρομο. Γύρισε τη στιγμή που άνοιγε η πόρτα του σαλονιού· ο κύριος Κρίπερ στεκόταν στο κατώφλι.



Η Αμέλια εξέτασε τον άντρα. Ήταν ένας άντρας ψηλός. Είχε μακρύ σώμα. Και μακρουλό πρόσωπο. Και μακριά, παραμορφωμένη μύτη. Και μακρύ μαύρο μπαστούνι που μαζί με το σκούρο πανωφόρι και το σκούρο ψηλό καπέλο του τον έκαναν να θυμίζει κοράκι που είχε αποφασίσει –μια ζοφερή Τρίτη, την ώρα που έτρωγε ένα σκουλήκι– να μεταμορφωθεί σε άνθρωπο.

Ο κύριος Κρίπερ κοιτούσε με επίμονο βλέμμα την Αμέλια, τον γάτο και τις μουτζούρες στο πάτωμα από τις βουτηγμένες στην καπνιά πατημασιές.

«Συγγνώμη» είπε η Αμέλια. «Αλλά με ακολούθησε ο γάτος μου κι ανέβηκε κρυφά στην καμινάδα».

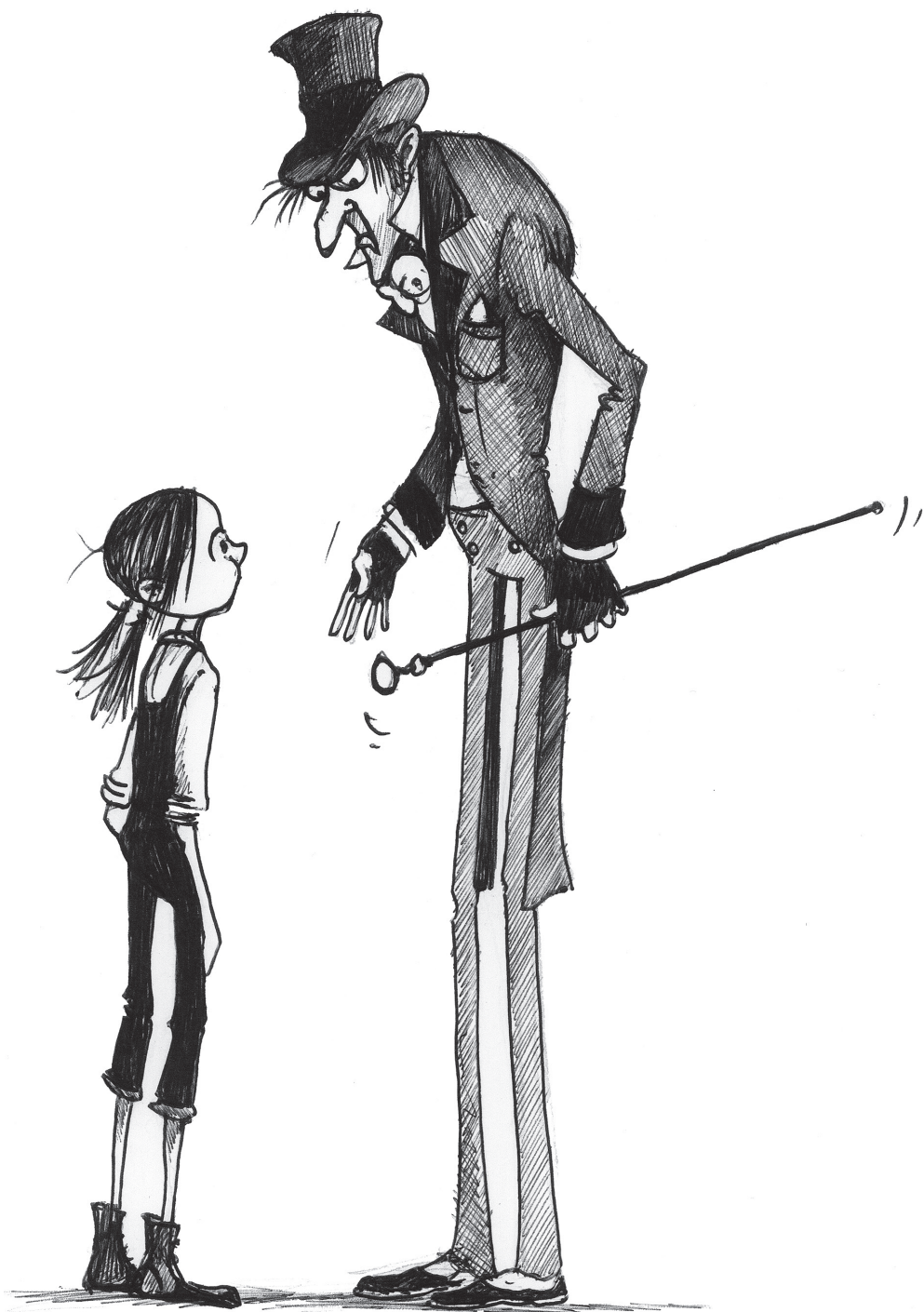
«Ξέρεις πόσο κοστίζει αυτό το χαλί;»

«Όχι, κύριε. Αλλά το καθαρίζω. Κοιτάξτε, βγαίνει».

Ο Καπετάν Καπνιάς κύρτωσε τη ράχη του και σύριξε στον κύριο Κρίπερ, έτοιμος να χιμήξει. Ο Καπετάν Καπνιάς συμπαθούσε τον περισσότερο κόσμο, αλλά στ' αλήθεια δεν του άρεσε αυτός ο ψηλόλιγνος άντρας.

«Αποκρουστικό πλάσμα».

«Προσπαθεί απλώς να σας ευχηθεί καλά Χριστούγεννα» είπε η Αμέλια προσπαθώντας να χαμογελάσει.



«Χριστούγεννα» είπε ο κύριος Κρίπερ και το στόμα του στράβωσε λες και η λέξη είχε φρικτή γεύση. «Τα Χριστούγεννα είναι καλά μόνο αν είσαι ανόητος. Ή παιδί. Και προφανώς εσύ είσαι και τα δύο».

Η Αμέλια ήξερε ποιος ήταν ο κύριος Κρίπερ. Ήταν ο άντρας που διηύθυνε το Πτωχοκομείο Κρίπερ, ένα από τα μεγαλύτερα πτωχοκομεία του Λονδίνου. Επιπλέον, η Αμέλια ήξερε τι ήταν τα πτωχοκομεία. Τα πτωχοκομεία ήταν φρικτά μέρη. Τα πτωχοκομεία ήταν μέρη στα οποία κανένας δεν ήθελε να βρίσκεται, αλλά μερικές φορές κατέληγες εκεί αν ήσουν υπερβολικά φτωχός ή υπερβολικά άρρωστος ή έχανες το σπίτι σου ή τους γονείς σου. Ήταν μέρη στα οποία έπρεπε να δουλεύεις όλη μέρα και να τρως αηδιαστικό φαγητό και να μην κοιμάσαι σχεδόν καθόλου και να είσαι τιμωρημένος όλη την ώρα.

«Τι βρομιάρικα ζωάκια που είστε και τα δυο!» είπε ο κύριος Κρίπερ.

Οι τριχες του Καπετάν Καπνιά σηκώθηκαν όρθιες: τώρα έμοιαζε με χνουδωτή οργισμένη μπάλα.

«Δεν του αρέσει να τον βρίζουν, κύριε».

Ήταν ξεκάθαρο ότι στον κύριο Κρίπερ δεν άρεσε να του μιλάει μ' αυτό τον τρόπο ένα παι-

δί. Ειδικά ένα φτωχό παιδί, ντυμένο με κουρέλια βουτηγμένα στην καπνιά, του οποίου ο γάτος είχε κάνει χάλια το πάτωμά του. «Σήκω όρθια, κοπέλα μου».

Η Αμέλια σηκώθηκε όρθια.

«Πόσων ετών είσαι;»

«Δέκα, κύριε».

Ο κύριος Κρίπερ άρπαξε την Αμέλια από το αυτί. «Είσαι ψεύτρα».

Έσκυψε και την κοίταξε με μισόκλειστα μάτια λες κι επιθεωρούσε κάποια ακαθαρσία στο παπούτσι του. Η Αμέλια είδε την παραμορφωμένη του μύτη κι αναρωτήθηκε πώς είχε σπάσει. Ευχήθηκε σιωπηλά να βρισκόταν εκεί και να το έβλεπε την ώρα που συνέβαινε. «Μίλησα στη μητέρα σου. Είσαι εννέα ετών. Ψεύτρα και κλέφτρα».

Η Αμέλια ένιωθε λες και το αυτί της ήταν έτοιμο να ξεκολλήσει. «Σας παρακαλώ, κύριε, με πονάτε, κύριε».

«Θα μπορούσα να 'χα πάρει άλλον καπνοδοχοκαθαριστή όταν αρρώστησε η μητέρα σου» είπε ο κύριος Κρίπερ, αφήνοντας το αυτί της Αμέλιας και τρίβοντας τα χέρια του για να φύγει η βρόμα. «Αλλά είπα να δώσω μια ευκαιρία σ' αυτό το κορίτσι. Μέγα λάθος. Στο πτωχοκομείο

μου θα 'πρεπε να βρίσκεσαι. Και τώρα, τα χρήματα...»

«Είναι τρεις πένες, κύριε. Αλλά μια και τα έκανα λίγο χάλια, μπορείτε να μου δώσετε τα μισά».

«Όχι».

«Τι όχι, κύριε;»

«Τα λες ανάποδα. Εσύ πρέπει να με πληρώσεις».

«Γιατί, κύριε;»

«Επειδή κατέστρεψες το χαλί μου».

Η Αμέλια κοίταξε το χαλί. Πιθανότατα στοίχιζε περισσότερα από όσα θα κέρδιζε ένας καπνοδοχοκαθαριστής μέσα σε δέκα χρόνια. Ένωσε θλίψη και οργή. Είχε ανάγκη τις τρεις πένες του κυρίου Κρίπερ για να αγοράσει μια πουτίγκα σύκου για την ίδια και τη μητέρα της για την αυριανή μέρα. Το βαλάντιό τους δεν άντεχε χήνα ή γαλοπούλα, αλλά έφτανε για μια χριστουγεννιάτικη πουτίγκα. Δηλαδή, θα έφτανε αν τα έπαιρνε, για να είμαστε σαφείς.

«Πόσα χρήματα έχεις στην τσέπη σου;»

«Δεν έχω καθόλου χρήματα, κύριε».

«Ψεύτρα. Βλέπω το σχήμα ενός νομίσματος. Δώσ' το μου».

Η Αμέλια έχωσε το χέρι στην τσέπη της για να βγάλει το μοναδικό νόμισμα που είχε. Κοίτα-

Ξε το πρόσωπο της βασίλισσας Βικτωρίας πάνω στην καφέ μισή πένα.



Ο κύριος Κρίπερ κούνησε το κεφάλι του αποδοκμαστικά. Και την κοίταξε λες κι εκείνος ήταν αληθινό κοράκι κι εκείνη σκουλήκι. Την άρπαξε και πάλι από το αυτί και της το έστριψε. «Η μητέρα σου ήταν πολύ ελαστική μαζί σου, ε; Πάντα πίστευα ότι ήταν γυναίκα με αδύναμο χαρακτήρα. Προφανώς το ίδιο πίστευε και ο πατέρας σου. Δεν έμεινε κοντά σας ούτε για τη δική της ούτε για τη δική σου χάρη, ε;»

Το πρόσωπο της Αμέλιας κοκκίνισε. Δεν είχε γνωρίσει τον πατέρα της· τον είχε δει μόνο σε ένα σκίτσο που είχε σχεδιάσει η μητέρα της με κάρβουνο. Φορούσε στολή στρατιώτη και χαμογελούσε. Ο Γουίλλιαμ Γουίσαρτ έμοιαζε με ήρωα κι αυτό ήταν αρκετό για την Αμέλια. Ήταν στρατιώτης του Βρετανικού Στρατού και είχε πάει να πο-

* ΜΕ ΤΗ ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ [Σ.τ.Μ.]

λεμήσει σε μια πολύ ζεστή χώρα που λεγόταν Βιρμανία. Εκεί είχε πεθάνει τη χρονιά που γεννήθηκε η Αμέλια. Το κορίτσι τον φανταζόταν πάντα δυνατό και ευγενή και ηρωικό και το ακριβώς αντίθετο από τον κύριο Κρίπερ.

«Η μητέρα σου δεν ήταν καλή γονέας» συνέχισε ο κύριος Κρίπερ. «Κοίτα πώς είσαι. Με τα κουρελιασμένα παντελόνια σου. Με το ζόρι καταλαβαίνει κανείς ότι είσαι κορίτσι. Η μητέρα σου δε σου έμαθε τι σημαίνει κορίτσι, ε; Κατά πάσα πιθανότητα δε θα 'ναι μαζί μας για πολύ ακόμα...»

Ακόμα και ο Καπετάν Καπνιάς θύμωσε ακούγοντας αυτά τα λόγια: Χίμηξε από την άλλη άκρη του δωματίου και επιτέθηκε στον κύριο Κρίπερ βυθίζοντας τα νύχια του στο μαύρο παντελόνι του και ξεσκίζοντας το ύφασμα. Ο κύριος Κρίπερ έσπρωξε τον γάτο με το μπαστούνι του και η Αμέλια κοκκίνισε από το κακό της. Κάρφωσε τις βουτηγμένες στην καπνιά τρίχες της βούρτσας της στο αποκρουστικό πρόσωπο του κυρίου Κρίπερ και τον κλότσησε στα καλάμια. Έπειτα τον κλότσησε και πάλι. Και μετά άλλη μια φορά.

Ο κύριος Κρίπερ έβηξε από την καπνιά. «ΕΣΥ!»

Η Αμέλια δε φοβόταν πλέον. Σκέφτηκε τη μητέρα της που κειτόταν άρρωστη στο κρεβάτι. «Μη μιλάς για τη μαμά μου!»

Πέταξε το νόμισμα στο πάτωμα κι όρμησε έξω από το δωμάτιο.

«Θα τα ξαναπούμε».

Δεν πρόκειται, σκέφτηκε η Αμέλια ελπίζοντας σαν τρελή να ήταν αλήθεια, καθώς ο Καπετάν Καπνιάς έτρεχε δίπλα της αφήνοντας πίσω του πατημασιές βουτηγμένες στην καπνιά.

Όταν βγήκαν έξω, η Αμέλια έστριψε ανατολικά διασχίζοντας τους σκοτεινούς και βρόμικους δρόμους που οδηγούσαν στο σπίτι της στην οδό Χαμπερντάσερ. Τα σπίτια γίνονταν όλο και πιο μικρά και πιο άθλια και βρίσκονταν όλο και πιο κοντά το ένα στο άλλο. Σε μια μικρή εκκλησία σιγοτραγουδούσαν τον ύμνο «Ελάτε όλοι οι πιστοί». Πέρασε περπατώντας δίπλα από ανθρώπους που έστηναν πάγκους για ένα χριστουγεννιάτικο παζάρι, από κορίτσια που έπαιζαν κουτσό στον δρόμο, από υπηρέτες που κουβαλούσαν χήνες από τον χασάπη, δίπλα από μια γυναίκα που είχε αγοράσει μια χριστουγεννιάτικη πουτίγκα κι έναν άντρα που ξυπνούσε πάνω σε ένα παγκάκι.

Μια γυναίκα που πουλούσε κάστανα φώναξε: «Καλά Χριστούγεννα, αγάπη μου!».

Η Αμέλια χαμογέλασε και προσπάθησε να νιώσει καλά και χριστουγεννιάτικα, αλλά ήταν

δύσκολο. Πολύ πιο δύσκολο από την προηγούμενη χρονιά.

«Είναι Παραμονή Χριστουγέννων, αγάπη μου» είπε η γυναίκα που πουλούσε κάστανα. «Απόψε θα 'ρθει ο Πατέρας Χριστούγεννα».

Η Αμέλια χαμογέλασε στη σκέψη του Πατέρα Χριστούγεννα. Σήκωσε τη βούρτσα της για τις καμινάδες και φώναξε: «Καλά Χριστούγεννα!».

